

smel prenočevati v župnišču pod eno streho z Lucijo...

Bogatajeva Tončka je točila vode pri koritu, ko je šel mimo, in je pozdravila:

»To si se ga napil, da me še poznaš ne!«

»Bogatajeva si!« je rekel hladno. Deklica je prebledela in zardela. Preden je prinesla vodo čez cesto, so bile njene otroško vesele oči vse polne solzâ...

(Dalje.)

Žena padlega vojaka.

Rodila sem, nesrečna. In nikjer očeta.
Strašno je. Rada bi bilà zaničevana.
Vsi tihi so. Pogledi v me, kot da sem sveta.
Iz hiše rodne rada bi bila izgnana.

Ne radi tebe, mali.
Ne radi vas, kateri ste v daljavi pali,
med katerimi je tudi srce moje bilo.
Vi moji ste. Srce bolesti bi za vas nosilo.

O, radi tebe, svet! Prokletstvo nate in gorjé!
Razdrta je prisega sveta.
Me rodimo kot nezákonske žené.
Otroci naši nimajo očeta.

Ah, bolje umreti! Ko zvečer žené
z možmi, z otroki se hladijo, poka mi srce.
In če vprašajo otroci po očetu kdaj,
kaj odgovorim jim mati naj?

France Bevk.

V vrtu.

Med rožami sta šli postavi dve.
Obdani od valov sladkih vonjav,
z očmi sta pili rdečih rož pozdrav
in si ljubeče stiskali roke.

Čez hip sta si pogledali v oči,
obstali, kot da več se ne poznata.
(Le v dnu oči metulja dva igrača.)
In tiho sta... ljubezen govori.

Bojiva se ljubavi lastnih rok,
dotika ustnic, nedrij... Sin je pal. —
In rožni vonj je mamil val na val.
Iz dalje se je zlegal krik otrok.

France Bevk.